

Rondom de Noordkaap

'Hoe hoger - hoe groter'...

Noorwegen mag zich de laatste jaren prijzen in een voortdurend toenemende belangstelling van buitenlandse sportvisser, waaronder ook de nodige Nederlandse en Vlaamse avonturiers. Aangetrokken door verhalen over dikke kabeljauwen, koolvissen als locomotieven en forse heilbotten, begon de trek in het zuiden, om vervolgens via bekende zeevisbestemmingen als Bergen, Trondheim en de Lofoten letterlijk te eindigen in de poolcirkel. Onder het motto 'hoe hoger hoe groter' kwam Bram Bokkers afgelopen zomer uiteindelijk terecht in de omgeving van Hammerfest, de meest noordelijke stad ter wereld.

Na een vlucht over duizenden meren, besneeuwde bergruggen en glinsterende rivieren worden we opgewacht door Jan, (een oer Hollandse naam, maar blijkbaar ook erg Noors) de eigenaar van Kokelv Sjøhus. Zijn vislocatie bevindt zich in het plaatsje Kokelv, op ongeveer 85 kilometer van de Noordkaap. We laden onze tassen en hengelkokers in de gereedstaande auto, om vervolgens een uur verder noordwaarts te rijden. Grote plakken sneeuw langs de weg verraden dat het een lange en koude winter is geweest. De zomer is laat dit jaar; het is nu half juli, maar de dagtemperatuur ligt nog niet veel hoger dan zeven

graden Celsius. Het landschap is ruig; grote kale vlaktes zorgen voor grillige vergezichten, met in de verte bergtoppen die tot in de grauwe wolken reiken. Af een toe doemt er een karakteristiek Noors huisje op uit het niets, rood geschilderd zoals vele hier. Deze rode substantie werd vroeger gemaakt van walvisbloed. Het schijnt dat deze combinatie het hout goed beschermt tegen de barre weersomstandigheden...

PERFECTE ACCOMMODATIE

Eenmaal in Kokelv toont Jan trots het dorp waarin hij is groot gebracht. Het bestaat uit 110 inwoners, maar

is van alles voorzien. Een winkel, kerk, begraafplaats en een buurthuis, kortom alles wat een mens in een zodanig kleine leefgemeenschap als hier nodig heeft. We zijn dan nog onwetend van het feit dat Kokelv het grootste dorp is van de drie die we de komende week zouden aandoen. Dichtbevolkt is het hier bepaald niet! Stapvoets rijden we door het dorp, schapen versperrden de weg en genieten zichtbaar van het eerste verse gras. Het lijkt alsof de tijd hier heeft stil gestaan. Klein maar vredig, alles op zijn tijd.

We verblijven in één van de drie appartementen van Kokelv Sjøhus, een appartementencomplex pal aan het fjord. Jan blijkt een echte perfectionist; alles heeft hij met zijn eigen handen verbouwd. Zelfs de sauna en whirlpool buitenshuis ontbreken niet. Voor het complex bevindt zich de steiger waar de visboten kunnen aanmeren. Snel laden we onze spullen uit en dan komen meteen ook de hengels uit de kokers; er moet dringend gevist worden! We focussen ons op de kaart die Jan ons voor houdt. De baai is als het ware een soort badkuip, die verloopt van ondiep naar diep. Enkele hotspots zijn steenstorten die zich onderwater bevinden. Links van de baai bevindt zich de open zee en ligt het al zo bekende eiland Sørøya, hier hemels breed niet ver vandaan, aan de rechterzijde stromen enkele riviertjes de baai in. Aan de dieptes te zien, kan er licht gevist worden, mits de wind zich rustig houdt. Een klein uurtje later varen we het haventje al uit en we hoeven niet ver te varen. We beginnen met kleine pilkertjes en

Lelijk en fotogeniek tegelijk...

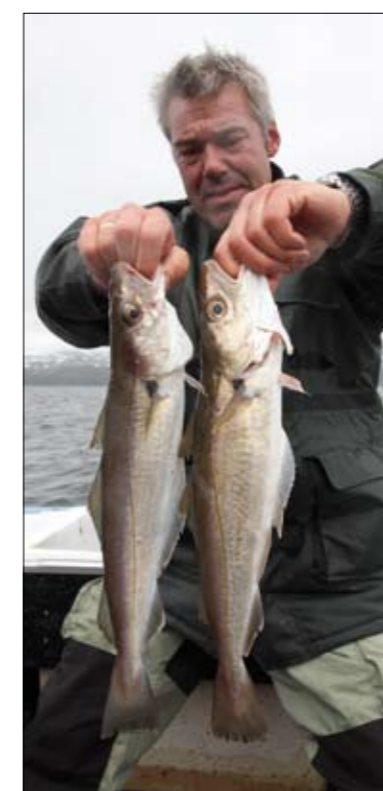

shads en al snel vangen we enkele mooie gullen en dikke wijtingen. Ook de eerste zeewolf meldt zich, zo lelijk en fotogeniek tegelijk dat ik er snel een paar foto's van schiet. Deze visdag die zo laat begon, komt ook alweer snel ten einde en we besluiten ons mandje op te zoeken na een heerlijk zeebanket. De kop is eraf, laat de rest maar komen.

TEVEEL WIND

De volgende dag staat er een harde bries en helaas: deze wind houdt twee dagen aan. We weten weliswaar nog een aantal mooie vissen te vangen, maar ideaal is het allemaal niet onder deze omstandigheden. Verhalen van reuze heilbotten doen ook in Kokelv de ronde en aan de muur prijken foto's van mannen met kanjers van kabeljauwen. De visserij moet uitermate goed zijn, hier in het noordelijkste puntje van Noorwegen. Jammer van die harde wind die ons het vissen belet, maar zo gaat dat soms ook. Onze nieuwe bestemming roept, Sandøbotn aan de westkant van Sørøya.

Doublet wijtingen van een héél ander formaat dan wij ze kennen!

TOTALE RUST

We vertrekken naar Hammerfest, waar vandaan we de ferry zullen pakken naar Sørøya. Eenmaal in Hammerfest, rijden we eerst eens naar een nabijgelegen heuvel om de stad van bovenaf te kunnen bekijken. Met enige verbazing zien we een grote groep rendieren die bij onfortuinlijke inwoners van Hammerfest de voortuin kaal staan te vreten. Net ontluikende bloementjes moeten het zwaar ontgelden. Al zwaaiende met de armen proberen de bewoners de dieren uit hun bloemperken te verjagen. De rendieren zijn eigendom van de sami's, een nomade volk dat 'onze' normen en waarden niet zo nauw blijkt te nemen. Het is een grappig schouwspel, ik kan het niet laten om een aantal foto's te schieten. De locatie waar we de komende dagen op Sørøya zullen verblijven, ligt geheel afgelegen. Het 'dorp' bestaat uit niets meer dan enkele huizen van drie families, zonder winkels of andere voorzieningen. Het is hier dus noodzakelijk je inkopen goed te plannen en ze vooraf te doen. De tocht met de ferry duurt ruim een half uur en we genieten van de schitterende

Een werkelijk adembenemend mooi landschap.

De visbotensteiger van Kokelv.

één uur middernacht en we besluiten om terug te varen, morgen moet er natuurlijk ook weer gevestig worden. Het zonnetje schijnt volop terwijl we aan ons bedje denken. Over vreemd gesproken!

Op weg naar open zee.

De volgende dag zitten we na een heel kort nachtje alweer vroeg in de boot. Op onze wensenlijst staat een heilbot met stip op één en we zijn vastbesloten om deze vandaag te gaan vangen. Einar stuurt naar een ondiepere plaat, gelegen tussen twee rotspartijen. Het water giert door die opening en het schijnt een echte hotspot voor de heilbot te zijn. Een tiental zeehonden vergezelt ons al vissend en zonnend op de boven water uitstekende rotsen. Walvissen en orka's schijnen hier ook voor te komen, niet talrijk, maar zeker ook niet zeldzaam. Einar vertelt dat je ze vooral kunt waarnemen, wanneer er geen wind en golven staan en ze hun aanwezigheid op grote afstand reeds verraden. Helaas, vandaag krijgen we de grote zoogdieren niet te zien.

Bram kon wéér een soort van zijn wensenlijstje afstrepen...

omgeving. De lichtblauwe lucht, het donkere water, de grauwe rotsen en het groen zorgen voor een groot contrast. Het doet haast pijn aan je ogen, maar is werkelijk prachtig om te zien. Eenmaal aangekomen, worden we onthaald door Einar en Ilona. De komende dagen zijn zij onze gastheren. We rijden door een ruig terrein en komen aan bij de accommodatie, die is gelegen aan een baai aan de zee kant van het eiland. Een groot houten gebouw dat vroeger als schoolgebouw fungeerde, is ingericht als gastenverblijf. Verder staan er nog twee houten huisjes en er heest totale rust. Op de vraag hoe het hier in de winter moet zijn, wanneer het hier ijs en ijskoud is en alles er in totale duisternis bedekt met de sneeuw bij licht, is het antwoord 'heerlijk'. Ik kan me er niks bij voorstellen...

OPEN ZEE

Het is weliswaar laat, maar Einar stelt voor om nog een paar uurtjes te gaan

vissen. Dit is niet tegen dovemansoren gezegd. Het wordt in deze tijd van het jaar ten slotte nooit volledig donker en we hebben dus tijd genoeg! We stappen in een grote Zodiac met de nodige pk's en varen fullspeed door talloze baaien en smalle door gangen richting volle zee. Ter plekke aangekomen zoekt Einar een drop-off op, waar de bodem van 30 meter in één keer naar 130 meter diepte valt. Licht vissen is hier niet mogelijk en de wél gebruikte techniek blijkt niet voor watjes; we krijgen een pilker van 700 gram in onze handen geduwd! Al rap zakken die pilkers de diepte in en tien minuten later hangt de eerste serieuze vis al aan de haak. Een kabeljauw van 17 kg verschijnt aan het oppervlak. En mooie vis, met een kop als een kalf. De eerste echte Noordkaap kabeljauw is een feit. We vissen nog een paar uur door en vangen een leuk aantal zeewolven, koolvissen, schel vissen en kabeljauwen van tussen de vijf en dertien kilo. Het is ondertussen

Met Andre Larsen op zoek naar kabeljauwen formaat kalf.

We maken diverse driften, maar omdat resultaat uitblijft, laten we de stek voor wat het is en we besluiten om terug te gaan naar de plek van gisteravond. Na twee serieuze vissen gelost te hebben, lijkt het er blijkt het er toch van te komen. Een mooie heilbot doemt op uit de diepte op en wordt steeds groter. Eenmaal naast de boot liggend, kan ik weer een schitterende vis van mijn verlanglijstje schrappen. Voor een Atlantische heilbot is het een kleintje, maar nog altijd een gro-

te platvis, met zijn/haar lengte van ruim een meter en een gewicht van dik 11 kg. Tussen een aantal kleinere vissen door, melden zich bovendien ook weer twee flinke kabeljauwen, elk zo rond de vijftien kilo zwaar. Onze trip verloopt zoals we gehoopt hadden, hoewel de écht grote vissen helaas uitbleven. Want geloof het of niet: een kabeljauw wordt hier pas serieus genomen als ie minstens twee keer dat gewicht heeft!

KABELJAUWEN ALS KALVEREN

De volgende dag brengt Einar ons met zijn eigen boot naar Seiland, het eiland naast Sørøya en onze laatste bestemming van deze trip. Seiland is een Nationaal park en tevens het op één na grootste eiland van Noorwegen. De visgronden bevinden zich hier in de talloze baaien en het water tussen beide eilanden in. Deze laatste stek schijnt een echte hotspot te zijn voor zware kabeljauw.

Het is hier erg diep en er bevindt zich (onzichtbaar) een soort onderwater eiland. Betere omstandigheden kan een visser zich niet wensen!

Na kennis gemaakt te hebben met Andre Larsen, de eigenaar van de vislodge waarin we verblijven, besluit hij direct het water op te gaan. We dumpen onze spullen en maken de boot gereed. Andre stelt voor de noordelijke baai te bevissen, die bekend staat om zijn grote koolvissen. Hier zijn de laatste jaren reeds de nodige recordvissen en in mijn fantasie zie ik mijn zware spinhengel voorzien van loodkop en shad al dubbel slaan. We vangen veel vis, waaronder ook diverse mooie, maar de écht grote vissen blijven uit.

Later op de dag neemt de wind af. De hotspot die ik eerder beschreef, wordt alsnog beter bevisbaar en we besluiten vervolgens dan ook ons geluk hier te beproeven. De top van het onderwater eiland bevindt zich ongeveer op tachtig meter diepte en vervolgens zakt de bodem snel naar de 140 meter. Het plateau is echter zodanig breed, dat er diverse driften gemaakt kunnen worden. Andre heeft alles in zijn GPS staan en de eerste drift wordt ingezet. Grote vlekken op het LCD scherm verraden koolvissen die zich op half water bevinden. Snel laten we onze pilkers zakken en weer hoeven we niet lang te wachten. Ongelooflijk, wat een vis zwemt hier in het noordelijkste puntje van Noorwegen.

Tijdens het zakken is Bert zijn 500 grams pilker al gepakt en meteen verradert een uiterst kromme hengel een zware vis. Andre, die zijn pilker op de bodem aanbiedt om hem vervolgens bij elke beweging een paar slagen omhoog te draaien, krijgt er ook een vis op. Zo te zien is het een kleiner slag, we vermoeden dat het om een koolvis gaat die op het LCD scherm worden aangegeven. De vis komt redelijk snel naar boven, tot dat er plotseling een heel ander gewicht aan de lijn komt te hangen. Met ferme rukken worden er meters lijn van de spoel getrokken. Alles wijst erop dat een grote kabeljauw de koolvis heeft gepakt en niet van plan is deze los te laten! Blijkbaar heeft een school kabeljauwen de koolvissen ondertussen ook gevonden... Bert en Andre staan nu beiden een grote vis te drillen, maar die van Andre schiet los en even later komt een dode, half gestripte koolvis aan het oppervlak. Er zijn daar beneden geen kinderachtige vissen aan het jagen, zoveel is zeker! Andre laat snel zijn pilker weer zakken tot de onder de school koolvis en opnieuw klappt zijn hengel krom tot in het handvat. Het blijkt party time te zijn onder het wateroppervlak. Bert staat intussen nog steeds heftig te sjorren aan zijn eerste vis. Wanneer hij twee meter lijn wint, wordt er vervolgens vijf meter van zijn spoel getrokken... Dit zijn de echte beren!

Andre drilt een mooie kabeljauw van rond de vijftien kilo tot bij de boot en turend in het glasheldere water, zien we bij Bert eindelijk een klein vlekje uit de diepte opduiken. Langzaam wordt de vlek groter en groter. Eenmaal aan de oppervlakte is duidelijk te zien hoe groot deze vis is en met enige moeite trekken we haar aan boord. Van kop tot staart meet de kabeljauw 133 cm en het gewicht is zo'n twintig kilo. Nooit eerder hebben we een dergelijke bak van een kabeljauw gezien. De vis van Andre verbleekt ineens tot een kleintje. We vissen nog even door en twee uur middernacht besluiten we te stop-

pen. Wat een schitterend einde van de trip. We hebben deze week gevangen wat we wilden, met de 40 pond plus kabeljauw van Bert als kers op de taart.

Het hoge noorden van Noorwegen heeft de reputatie wederom meer dan waargemaakt en... noordelijker kunnen we toch niet meer!

Bram Bokkers

Je moet hier niet op een onsje meer of minder durven kijken...

Met zo'n 20 kg onze grootste kabeljauw ooit!

BEKNOPTTE INFORMATIE

De eerste etappe van deze reis is de vlucht met SAS van Amsterdam naar Oslo en vandaar verder naar Alta. Uw toeroperator zal de beste aansluitende vluchten voor u uitzoeken en ook de ferry kan tevoren worden besproken. Bij de beschreven bestemmingen is het (soms beperkt) mogelijk hengelmateriaal te kopen of te huren. Het verdient echter aanbeveling om bijvoorbeeld in verband met het ter plekke aanschaffen van zware pilkers vooraf even overleg te plegen met uw reisbureau.

Noorwegen ligt buiten de eurozone, 100NOK = ca. 11 euro. Ter plaatse kan vrijwel overal met creditcard worden betaald

Voor verdere informatie en boekingen:

Tight Lines Visreizen
Fazant 131
2986 CM Ridderkerk
tel. (00-31) (0180) 434788
E-mail info@tightlines.nl
www.tightlines.nl